

THE STREETS. MORNING. UIT SKETCHES BY BOZ.

en algemeener was dan die van den schrijver. Nu komt „Oliver Twist”, waarin Dickens zich onder de boeven begaf, spoedig gevolgd door Harrison Ainsworth met zijn Jack Sheppard.

Daarna heeft Cruikshank, behalve een klein aantal platen voor de door Dickens bezorgde mémoires van den clown Jozef Grimaldi, geheel niet meer voor dezen schrijver gewerkt, en het is goed dit nog eens te doen uitkomen, omdat nog veel te dikwijls de aanmerkelijk zwakkere platen van Phiz (H. K. Browne) aan George worden toegedicht.

„Oliver Twist” verscheen in „Bentley's Magazine”, waarin ook Ainsworth's „Jack Sheppard” uitkwam, kort daarna probeerde Cruikshank het, na twisten over zaken met Bentley en Ainsworth, met een eigen tijdschrift, „Cr.'s Omnibus”, dat juist een jaar leefde; toen verzoende hij zich met Ainsworth, voor wien hij nog „The Tower of London”,

„The Miser's Daughter”, „Windsor Castle” en „The Court of Queen Anne” illustreerde.

Die William Harrison Ainsworth, in wiens werken een groote reeks van Cruikshank's beste prenten te zien zijn, was een auteur van het genre van Sue of Ohnet, die wauwelachtig sensationeele historische romans samenflanst, maar den teekenaar veel stof voor zijn geest en fantasie gaf.

Ja, als men Cruikshank mag gelooven, was het n'et zelden de teekenaar die den tekst aan de hand deed. Nu heeft Cruikshank, oud geworden, hetzelfde beweerd ten aanzien van Oliver Twist, en daarbij stellig schromelijk overdreven; vooral in hooge mate de kunst van den schrijver die de ideeën uitwerkte, onderschattende. Maar zijn verontschuldiging ligt in het feit, dat men hem in dien tijd begon te vergeten en zijn aandeel van het werk te negeeren, waarop hij, prikkelbaar als

hij was, de mededeeling lanceerde, dat hij was „the originator” of Oliver Twist. Wat Ainsworth betreft, komt het mij zeer waarschijnlijk voor, ondanks de heftige ontkenning van dien auteur, dat deze veel van de prenten voor zijn neus heeft gehad toen hij schreef. Ainsworth is een zeurig en vlak verteller, zelfs als hij de ijselijkste dingen beschrijft, maar zelfs zulk een verteller schrijft niet, als hij alleen zijn verbeelding raadpleegt, aldus: „He seemed transfixed with horror, with his right hand extended towards the mysterious object, and clenched, while the left clasped his sword”. En van dien aard ontdekte ik meer zinsneden tegenover de prenten. De auteur was meer explicateur dan schepper.

Cruikshank was overigens, met al zijn beminnelijkheid en geestdrift voor elke edelmoedige gedachte (blijkend ook uit de talloze eigen pampfletten over geheelonthouding, armenscholen, volksvoeding enz.)